

OD AUTORKY
BESTSELLERU
TISÍC
CHLAPČENSKÝCH
BOŽKOV

Tisíc zlomených

kúskov

Čo sa stane,
keď sa spoja dve zlomené srdcia?

TILLIE COLEOVÁ

YOLIO

TILLIE COLEOVÁ

Tillie
zlomených

kúskov

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

Tillie Cole
A THOUSAND BROKEN PIECES

Copyright © 2024 by Tillie Cole
Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková
Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks
Cover design by Hang Le
Cover images © firina/iStock, Thanyathon/iStock,
vetas/iStock, Maica/iStock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu A Thousand Broken Pieces
(Bloom Books, USA 2024) preložila Andrea Vargovčíková.

Redigovala Anetta Letková.

Korigovala Nataša Holinová.

Editorka Karin Kissová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025

ako svoju 2 567. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0364-4

Venujem tým, ktorí stratili milovanú osobu.

Kráčam s vami.

Venujem tým, ktorí stratili kus svojho srdca.

Držím vás za ruku.

Venujem tým, ktorí nevedia, ako ísť ďalej.

Modlím sa, aby ste v tejto knihe našli útechu.

Venujem ockovi.

Budeš mi navždy chýbať.

Až kým sa opäť nevidíme.

„Endure Fort“

*„Pochopila som, že chorí ľahšie znesú smrť.
Naša bolesť sa raz skončí a odídeme na lepšie miesto.
No bolesť tých, ktorí zostali, sa len zväčšuje.“*

POPPY, TISÍC CHLAPČENSKÝCH BOZKOV

Prológ

Trináť rokov

Blossom Grove, Georgia

Vnímala som len ohlušujúci tlkot svojho srdca. Bilo prí-
rýchlo, burácalo ako ničivé letné búrky, ktoré za najväčších
horúčav bičujú Georgiu.

Dýchalo sa mi čoraz ťažšie, pľúca mi vypovedávali.
Vzdych v hrudi stvrdol na žulové balvany a gniavil ma tak,
až som zamrzla na mieste. Pri pohľade na Poppy, ktorá sa
v posteli strácala, som stuhla. Zamrela som pri pohľade na
rodičov, ako sa držia jeden druhého, akoby umierali aj oni.
Ich dieťa, ich prvorodená dcéra pred našimi očami prehrá-
vala boj s rakovinou. Smrť sa vznášala vedľa nej ako zlo-
vestný tieň, pripravený kedykoľvek si ju vziať. Teta DeeDee
stála s rukami ovinutými okolo pása, akoby to bolo jediné,
čo ju drží na nohách.

Ida mi silno stískala ruku, div mi nedolámala kosti.
Moja drobná mladšia sestra sa chvela, nepochybne od stra-
chu, bolesti alebo od nechoty uveriť, že to, čo sa deje, je
skutočné.

Že sa to naozaj deje.

Z očí mi prúdom tiekli slzy a zmáčali mi líca.

„Savannah? Ida?“ hlesla mama. Žmurkaním som odháňala slzy. Pozrela som na mamu. Začala som krútiť hlavou a ten pohyb akoby prebral moje stípnuté, otupené telo k životu.

„Nie...“ zašepkala som. Cítila som na sebe Idin vydesený pohľad. „Prosím...“ dodala som. Moja nečujná prosba sa rozplynula v nehybnom vzduchu.

Mama ma rozochvenou dlaňou pohladila po líci. „Musíš sa rozlúčiť, zlatko.“ Hlas, chrapľavý a vyčerpaný, sa jej triasol. Obzrela sa na Runeho. Sedel na posteli a posieval bozkami ruky mojej staršej sestry, jej prsty, jej tvár, díval sa na svoju Poppymin ako vždy – akoby bola stvorená výhradne preňho. Pri pohľade na nich som sa neubránila pridusenému výkriku.

Nebolo to skutočné. Nemohlo to byť skutočné. Nemohla ho opustiť. Nemohla nás opustiť...

„Dievčatá,“ naliehala mama znova. Srdce mi pukalo, keď sa jej rozochvela spodná pera. „Poppy...“ Mama ztvorila oči a pokúšala sa zachovať pokoj, a tak vetu nedopovedala. Ktovie, ako to dokázala. Ja by som nemohla. Nemohla som tomu čeliť. Nemohla som to urobiť.

„Sav,“ ozvala sa Ida. Pozrela som na svoju mladšiu sestru. Na jej tmavé vlasy, zelené oči a výrazné jamky na lícach, na pokožku, červenú od plaču. Na jej milú, užialenú tvár. „Musíme.“ Hlas sa jej triasol. Povzbudivo však pokývala hlavou. V tejto chvíli bola oveľa silnejšia než ja.

Ida vstala, pevne mi zovrela ruku a ťahala ma nahor. Keď som sa postavila aj ja, pozrela som na naše spojené ruky. Čoskoro to tak bude navždy. Len naše dve ruky, nijaká tretia, ktorá by nás držala a viedla.

Nasledovala som Idu a pri každom kroku k posteli som mala pocit, akoby som sa brodila melasou. Posteľ bola umiestnená tak, aby sa z nej Poppy mohla dívať do okna. Aby videla von. Ružovo-biele lupene čerešňových kvetov unášal vietor a rozhadzoval ich po zemi. Keď sme sa priblížili, Rune zdvihol

zrak, no nedokázala som sa mu pozrieť do očí. V tej chvíli som na to nemala dosť síl. Nadišiel okamih, ktorého sme sa všetci obávali. V kútiku duše som nikdy neverila, že príde.

Zhlboka som sa nadýchla a spolu s Idou obišla posteľ. Prvé, čo som počula, bol Poppin dych. Zmenil sa. Bol hlboký a chrapľavý a na jej peknej tvári sa zračilo vyčerpanie, boj...

... a úsilie, ktoré ju stálo vydržať ešte pár minút. Aby s nami zostala čo najdlhšie. Napriek tomu sa jej úsmev rozšíril, keď nás uvidela. Svoje sestry. Svoje najlepšie priateľky.

Naša Poppy... najlepší človek, akého som kedy poznala.

Poppy zdvihla tenké, krehké paže a chytila nás za ruky. Zatvorila som oči, keď som pocítila, aká je studená, aký má slabý stisk.

„Lúbim ťa, Poppy,“ zašepkala Ida. Otvorila som oči a mala som čo robiť, aby som sa nezrútila na zem, keď si Ida položila hlavu na Poppinu hrud' a pevne ju objala. Poppy zatvorila oči a vtisla Ide na hlavu ľahučký bozk.

„Aj ja ťa... lúbim... Ida,“ odpovedala a držala našu mladšiu sestru, akoby ju nikdy nechcela pustiť. Ida bola Poppinou dvojníčkou v každom smere – osobnosťou, vzhľadom, neochvejne pozitívnym vnímaním života. Poppy jej prešla prstami po tmavých vlasoch. „Nikdy sa to nezmení,“ zašepkala, keď Ida zdvihla hlavu. Poppy jej priložila slabnúcu ruku na líce.

„Nikdy,“ pritakala Ida a hlas sa jej zlomil. Vstala a neochotne pustila Poppy. Zamerala som sa na to. Nevedno prečo, no priala som si, aby Ida našu sestru držala. Možno keby sme ju držali spolu, Poppy by nemusela odísť, možno by sme ju zadržali tu, kde by bola v bezpečí...

„Sav...“ zašepkala Poppy. Keď sa nám stretli pohľady, oči jej zažiarili.

Neudržala som sa a rozvzlykala sa. „Poppy...“ vydýchla som, chytila ju za ruku a pritísila si ju k sebe. Ustavične som krútila hlavou a v duchu prosila Boha, vesmír, kohokoľvek,

aby to zastavil, aby urobil zázrak a nechal nám ju, aj keby to malo byť dlhšie len o trošku.

„Som... v poriadku...“ prerušila Poppy moje tiché prosby. Ruka sa jej chvela. Priložila som si ju k perám a vtisla jej bozk na chladnú pokožku. Až potom som si všimla, že Poppina ruka je pevná a moja sa trasie. Po lícach mi stekali slzy. „Savannah,“ šepala Poppy, „som... pripravená... odísť...“

„Nie,“ povedala som a krútila hlavou. Ktosi mi položil ruku na chrbát a ďalšia sa mi ovinula okolo pása. Vedela som, že ma drží mama s Idou. „Nie som pripravená... Potrebujem ťa... Si moja staršia sestra... Potrebujem ťa, Poppy.“ V hrudi ma bolelo. Srdce sa mi roztrieštilo na kúsočky.

„Budem... vždy... s... tebou,“ vyriekla Poppy. Pokožka jej ešte väčšmi zbledla, desivý chrapot v jej pľúcach sa prehĺbil a dýchala čoraz nepravidelnejšie. *Nie... nie, nie, nie...* „Opäť...“ Poppy sa chabo nadýchla, „sa stretneme...“

„Poppy...“ vysúkala som zo seba, potom ma znova premohli vzlyky. Položila som si hlavu na jej hrud' a zacítila, ako ma objíma slabými rukami. Opúšťali ju sily, no to objatie som vnímala ako bezpečnú prikrývku. Nechcela som ju pustiť.

„Ľúbim... ťa... Savannah... veľmi,“ dostala Poppy zo seba namáhavo i napriek spomaľujúcemu sa dychu. Zavrela som oči a márne sa usilovala vzbopíť. Poppy ma pobožkala na vlasy.

„Savannah,“ doláhol mi do uší mamin hlas. „Dcéčka...“ zašepkala. Zdvihla som hlavu a uvidela Poppin chabý úsmev.

„Ľúbim ťa, Poppy,“ povedala som. „Bola si najlepšia staršia sestra, akú som si mohla priať.“ Poppy sťažka prehltila a v očiach sa jej zaleskli slzy. Dívala som sa jej do tváre. Čoskoro nás opustí. Vrávala som si do pamäti zelenú farbu jej očí, prirodzené svetlé pramene v tmavých vlasoch. Teraz bola bledá, no ja som mala v spomienkach broskyňový

odtieň jej jemnej pokožky. Rovnako ako jej príjemnú vôňu a vysmiatu, živú tvár.

Nechcela som pustiť jej ruku, nevedela som, či to vôbec niekedy dokážem, no keď mi mama stisla plecيا, pustila som ju. Odmietla som však odvrátiť pohľad, až kým sa mama s otcom nepresunuli k posteli a nezakryli mi výhľad.

Otrasená som sa odpotáčala späť. Ida ma chytila za ruku a privinula sa ku mne. Akoby z diaľky som pozorovala mamu a otca, ako Poppy bozkávajú, objímajú a lúčia sa s ňou. V ušiach mi šumelo, keď mama s otcom odstúpili od postele a pristúpil k nej Rune. Stála som ako prikovaná, Ida mi vzlykala na hrudi, teta DeeDee, mama a otec odstúpili nabok. Rune povedal čosi Poppy a pobozkal ju na pery...

So zatajeným dychom som ho pozorovala, ako sa o chvíľu odtiahol. Videla som to. Pozorovala som Runeho tvár. Jeho zdrený výraz prezrádzal, že odišla. Poppy nás opustila...

Rune triasol hlavou a mne sa srdce lámalo ešte viac. Vzápätí vybehol z izby a ja som sa s ohlušujúcim rachotom vrátila do reality. Ako prvý som vnímala trýznivý výkrik, ktorý mi trhal dušu. Pozrela som na mamu, potom na otca. Mama sa zrútila na zem, otec sa ju snažil držať v náručí. Teta DeeDee sa opierala o stenu, tvárou k nej, a neovládateľne vzlykala.

„Sav!“ vykrikla Ida a zovrela ma okolo pása. Držala som ju tesne pri sebe. Držala som ju a dívala sa na posteľ. Hľadela som na Poppinu ruku, ktorá bez pohnutia ležala na posteli. Na prázdnu, nehybnú ruku. Čas akoby sa spomalil, akoby niekto využil trik s kamerou ako vo filme.

Ibaže toto bol skutočný život. Toto bol náš dom. A na posteli ležala moja milovaná sestra. Ležala tam a nikto pri nej nebol.

Mama natiahla ruky k Ide. Moja malá sestra padla rodičom do náručia, no ja som kráčala vpred, Poppy ma priťa-

hovala ako magnet. Akoby ma k nej vábila neviditeľná sila, nejaká priehľadná niť.

So zatajeným dychom som obišla posteľ a zastala. Znehybnela som, keď som sa pozrela na Poppy. Z úst jej nevychádzal žiadny dych. Hruď sa jej nedvíhala a neklesala, líca sa jej nečerveneli. Napriek tomu bola v smrti rovnako krásna ako za života. Pohľad mi opäť skĺzol na jej prázdnu ruku. Bola obrátená dlaňou nahor, akoby chcela, aby ju ešte naposledy niekto držal.

Sadla som si na peľasť a zovrela jej ruku v dlaniach. A ako som tam sedela, čosi sa vo mne zmenilo. V tej chvíli moja duša stratila niečo, čo už nikdy nezískam späť. Priložila som si Poppine chladné prsty k perám a vtisla jej bozk na jemnú pokožku. Položila som si naše prepletené ruky do lona. A už som ju nepustila. Nechcela som ju pustiť.

Netušila som, či to vôbec niekedy dokážem.

Namáhavé dýchanie a pohybujúce sa mraky

Savannah

Sedemnášť rokov

Blossom Grove, Georgia

Na linoleu na podlahe som napočítala presne štyridsaťdva prasklín. Rob, vedúci terapie, čosi rozprával, no ja som počula len plechové dunenie z vykurovacieho systému nad nami. Nesústredila som sa, vnímala som iba pruhy denného svetla vnikajúce dnu cez vysoké okná a rozmazané obrisy ostatných v kruhu okolo mňa.

„Savannah?“ Zažmurkala som a pozrela na Roba. Vlúdne sa na mňa díval a povzbudzujúco sa usmieval. Nervózne som sa pomrvila na stoličke. Nebola som obdarená schopnosťou hovoriť nahlas. Len s námahou som slovami vyjadrovala búrlivé pocity, ktoré vo mne vírili. Lepšie mi bolo samej. Pridlhý pobyt medzi ľuďmi ma vyčerpával a uzatvárala som sa do seba. Nebola som ako moja sestra Ida, taká družná a spoločenská.

Presne ako Poppy...

Prehltla som hrču, ktorá mi okamžite navrela v hrdle. Prešli už takmer štyri roky. Štyri dlhé, mučivé roky bez nej a ja som stále nedokázala pomyslieť na jej meno ani si predstaviť jej peknú tvár bez toho, aby ma nebolelo srdce.

Bez toho, aby mi tiene neúprosných prstov smrti nezovreli pľúca a nevytláčali z nich vzduch.

Z hĺbky, v ktorej driemali, sa opäť vynárali známe záchvevy úzkosti. Zatínali mi tesáky do žíl a jedom mi zaplavovali telo, až kým si zo mňa neurobili rukojemníčku.

Potili sa mi dlane a ťažko sa mi dýchalo. „Savannah.“ Robov hlas sa zmenil. Aj keď sa mi odrážal v ušiach popri tom, ako sa všetko okolo mňa ponáralo do prázdnoty, počula som jeho znepokojený tón. Cítila som na sebe pohľady. Vyskočila som zo stoličky a rozbehla sa k dverám. Šla som za svetlom na chodbe k otvorenému priestoru. Vybehla som z dverí von a nadýchla sa zimného vzduchu.

Pred očami mi naskakovali hviezdičky. Odpotácala som sa k stromu, ktorý stál v areáli terapeutického centra. Oprela som sa o hrubý kmeň, ale nohy sa mi podlomili a spadla som na tvrdú zem. Zavrela som oči a oprela si hlavu o drevo. Drsná kôra ma škriabala na zátylku. Sústredila som sa na dýchanie a rozpomínala sa na všetko, čo ma učili o zvládání záchvatu úzkosti. Zdalo sa však, že to nepomáha. Záchvaty sa ma vždy držali zubami-nechtami, až kým ma napokon neopustili.

Načisto ma to vyčerpalo.

Telo sa mi triaslo azda celú večnosť, srdce mi prudko búšilo, až kým sa mi postupne neuvoľnili pľúca a priedušnica mi konečne vpúšťala do tela vytúžený kyslík. Nadychovala som sa nosom a vydychovala ústami. Vôňa tráv a zeme rozháňala hmlu úzkosti, ktorá mi obklopovala zmysly.

Otvorila som oči a zadívala sa na jasnú modrú oblohu. Pozorovala som biele oblaky na oblohe a hľadala v nich tvary. Hľadela som, ako sa objavujú a miznú, a rozmýšľala, ako to vyzerá zhora, čo vidia, keď sa pozerajú na nás všetkých, milujúcich, strácajúcich a rozpadávajúcich sa.

Na chrbát ruky mi dopadla kvapka vody. Sklopila som zrak. Ďalšia kvapka mi skončila na kĺbe prstenníka. Kvapkali mi z líca. Zmáhalo ma vyčerpanie a oberalo ma o sily. Nedokázala som ani zdvihnúť ruky, aby som si utrela slzy. Tak som opäť pozorovala oblaky. Kiežby som bola ako ony, stále v pohybe, nikdy by som nemala čas zastaviť sa a premýšľať!

Premýšľanie len prispievalo k tomu, aby som sa zrútila.

To, že si niekto sadol vedľa mňa, som si uvedomila, až keď som mala pocit, že sa čosi zmenilo. Stále som pozorovala oblaky.

„Ďalší záchvat úzkosti?“ spýtal sa ma Rob. Prikývla som. Vlasy sa mi obtreli o uvoľnenú kôru stromu. Rob mal len tridsať rokov. Bol milý a v tom, čo robil, bol výnimočný. Pomohol mnohým ľuďom. Za posledné štyri roky prešlo dverami terapeutického centra nespočetné množstvo tínedžerov, ktorí z neho odchádzali zmenení, posilnení a schopní opäť fungovať vo svete.

Ja som však bola hotová.

Nevedela som sa uzdraviť a dať sa znova dokopy. Pravda bola, že so smrťou Poppy sa z môjho sveta vytratilo svetlo a odvtedy som blúdila v tme.

Po chvíli mlčania Rob prehovoril: „Musíme zmeniť taktiku, Savannah.“ Nadvihla som kútiky úst, keď som uvidela oblak, ktorý nadobúdala tvar sedmokrásky. Ida ich zbožňuje. Sú to jej obľúbené kvety. Rob sa takisto oprel o široký kmeň stromu. „Dostali sme isté finančné prostriedky.“ Jeho slová mi vnikli do uší po slabikách. Svet sa horko-ťažko opäť skladal dohromady. „Organizujeme výlet,“ pokračoval a počkal, kým jeho slová zaúčinkujú. Zažmurkala som a zavrela oči pred oslepujúcou žiarou slnka. V tme som vnímala jeho odlesky.

„Bol by som rád, keby si naň išla,“ povedal Rob. Stuhla som a napokon sa k nemu otočila. Rob mal krátke ryšavé

vlasý, pehy a prenikavé zelené oči. Vyzeral ako chodiaca paleta jesenných farieb. Aj on prežil náročné obdobie. Povedať, že ho obdivujem, bolo slabé vyjadrenie. Ako tínedžera ho trestali za sexualitu tí, ktorí ho mali milovať, no on sa z toho pekla dostal a dosiahol slobodu a šťastie. Teraz pomáhal iným, ktorí takisto zvádzali životné boje.

„Organizujeme výlet... Bol by som rád, keby si naň išla...“

Až teraz mi tie slová prenikli do mozgu a moja stará priateľka úzkosť sa znovu vynárala.

„Skupinka ľudí z celých Spojených štátov sa vyberie na cestu po piatich krajinách vo svete. Tá cesta je liečivá.“ Zadíval sa na oblaky, ktoré predtým upútali moju pozornosť. „Tínedžeri sa na nej vyrovnávajú so smútkom.“

Pokrútila som hlavou, cítila som sa čoraz horšie.

„Nemôžem tam ísť,“ zašepkala som s obavami v hlase.

Rob sa súcitne usmial a povedal: „Už som sa rozprával s tvojimi rodičmi, Savannah. Zhodli sme sa, že by ti to prospelo. Už sme ti rezervovali miesto.“

„Nie!“

„Doštudovala si strednú školu. A prijali ťa na Harvard. Na Harvard, Savannah! To je neuveriteľné.“ Rob sa na chvíľu odmlčal a zamyslel, no potom dodal: „To je v Bostone. Ďaleko, veľmi ďaleko odtiaľto.“

Pochopila som, čo mi tým naznačuje. Nezvládala som to ani doma, tak ako by som to, preboha, mohla zvládnuť na vysokej škole v inom štáte?!

Po Poppinej smrti som sa vrhla na štúdium. Musela som sa niečím zamestnať. Iba tak som sa držala nad vodou. Vždy som bola študijný typ. Vždy som bola tá bystrá. Knihomoľka. Tá, ktorá rozprávala o fyzike, rovníciach a molekulárnych štruktúrach. Ida bola hlučná, teatrálna sestra, tá zábavná, ktorá pútalá všetku pozornosť. A Poppy... Poppy bola rojko.

Ona bola tá, ktorá verila, tvorila, mala rada hudbu a v srdci nekonečné šťastie a nádej.

Zmenila by svet.

Po jej smrti som to v škole prestala zvládať – pohľady, smutné kradmé pohľady, žiaru reflektorov, ktorá akoby ma prenasledovala a prezentovala ma ako tú, ktorá videla zomierať svoju staršiu sestru. A tak som sa začala učiť doma a zmaturovala som skôr. Prijali ma na Harvard, sama som sa o to pričinila. Po skončení všetkých školských povinností sa však novonájdený čas stal mojím nepriateľom. Počas voľných hodín som sa ustavične vracala k Poppy a opäť prežívala, ako slabne, ako nám umiera pred očami. Nekonečné minúty dávali mojej úzkosti možnosť vyraziť do útoku ako žoldnieri, ktorí sa pohrávajú s ľahkým cieľom. Poppina neprítomnosť sa stala slučkou, ktorá sa mi deň čo deň sťahovala okolo krku.

„Viem, že tá to môže vylakať a možno neveríš, že to dokážeš,“ pokračoval Rob nežným, povzbudzujúcim tónom. „No zvládneš to, Savannah. Verím v teba.“ Zadívala som sa mu do očí a spodná pera sa mi chvela. „Nevzdávam to.“ Nežne sa usmial. „Dostaneme ťa z toho. Dostaneme ťa na jeseň na Harvard. A bude sa ti dariť.“

Kiežby som mu ten úsmev opätovala, vyjadрила mu vďaku za to, že na mňa myslí, že to so mnou nevzdáva, no bránila mi v tom nervozita. Noví ľudia, nové miesta, neznáme krajiny – hrôza! Už mi však nezostali sily, aby som tomu vzdorovala. A, bože, nič iné mi nepomáhalo! Ani po štyroch dlhých rokoch individuálnej a skupinovej terapie som sa nepozviechala a nedala dokopy. Bola som príliš unavená, aby som sa zmožila na odpor. A tak som sa znova zadívala na oblohu. Prevaloval sa po nej veľký mrak a ja som stúpala.

* * *

Vstúpila som do Blossom Grove v sprievode symfónie vtáčieho spevu. Bez ohľadu na ročné obdobie to tu vždy pôsobilo zvláštne nadpozemsky. Ako kúsok neba na zemi, záblesk nebeského pokoja. Alebo za tým bolo len to, čím duch tu odpočíval, čo ho robilo takým výnimočným. Chránil miesto, ktoré zbožňovala.

Stromy boli holé, púčiky kvetov ešte neboli pripravené ukázať svoju krásu, zima ich zdržiavala. To však hájiku neuberalo na kráse. Nadychovala som sa čerstvého vzduchu, ktorý sa v podobe vánku preháňal pomedzi hnedé konáre. Nohy ma doviedli k stromu, ktorý chránil moju najlepšiu kamarátku.

Biely mramorový náhrobný kameň žiaril v zapadajúcom slnku ako anjel. Súmrak halil hrob do idyllických zlatých odtieňov. Vynímali sa na ňom zlaté nápisy *Poppy Litchfieldová* a *Navždy v našich srdciach*.

Oprášila som náhrobný kameň od opadaného lístia a sadla si. „Ahoj, Poppy,“ vyriekla som a zaraz sa mi stiahlo hrdlo. Po smrti milovanej osoby mnohým ľuďom stačia štyri roky na to, aby opäť začali ako-tak žiť. Aby kráčali ďalej. Pre mňa však štyri roky mohli byť aj štyri minúty. Akoby to bolo len včera, čo nás Poppy opustila. Opustila Idu a mňa. Opustila mamu, otca a tetu DeeDee. Opustila Runeho. Rany na mojom srdci boli stále otvorené a mokvali.

Tie štyri roky nič nezmenili. Akoby v ten deň niekto stisol tlačidlo *Pauza*. A ja som odvtedy nedokázala stisnúť tlačidlo *Prehrať*.

Pobozkala som si prsty a pritisla ich na náhrobný kameň, teplý od slnka, ktoré v tomto háji naň vždy svietilo a oznamovalo svetu, že tu leží niekto naozaj krásny.

Na spodnej časti náhrobného kameňa som zbadala fotografiu. Do očí mi vbehli slzy, keď som ohromene hľadela na ten úžasný výjav na nej. Fotka dokonale zachytávala po-

lárnú žiaru, zelené a modré odtiene na tmavej oblohe posiatej hviezdami.

Rune.

Bol tu Rune, ako vždy. Zakaždým, keď prišiel domov, trávil hodiny pri Poppinom hrobe, pod ich obľúbeným stromom. Celý deň sa prihovárал svojej jedinej láske, svojej spriaznenej duši, rozprával jej o svojom živote na univerzite v New Yorku. O sťaži, ktorú získal u fotografa oceneného Pulitzerovou cenou. O svojich cestách po svete, návštevách ďalekých krajín, pamiatok a scenérií – ako polárna žiara –, ktoré zachytáva na film a nosí domov, aby ich Poppy videla.

„Aby neprišla o nové dobrodružstvá,“ povedal mi.

Bývali aj dni, keď navštevoval Poppy a ja som sedela skrytá za neďalekým stromom a počúvala, ako sa s ňou rozpráva. Plakala som nad nespravodlivosťou sveta. Nad tým, že sme stratili najjasnejšiu hviezdu na svojej oblohe, nad Runem, ktorý prišiel o polovicu svojho srdca. Pokiaľ som vedela, nemal novú priateľku. Raz mi povedal, že k žiadnej inej nebude cítiť to čo k Poppy, a že hoci ich spoločný čas bol krátky, vystačil mu na celý život.

Nikdy som nezažila takú lásku ako bola tá ich. Ktovie, koľkí ju zažili. Ida hľadala takú lásku, aká bola medzi Runem a Poppy, a modlila sa za ňu. Ja som sa, naopak, obávala, že mi len privodí ešte väčšiu bolesť. Čo keby som aj ja o ňu raz prišla? Ako by som sa s tým vyrovnala? Netušila som, ako Rune prežíva každý deň. Netušila som, ako dokázal pri každom východe slnka otvoriť oči a dýchať. Nikdy som sa ho na to nespýtala. Nikdy som na to nenašla odvahu.

„Dnes som mala ďalší záchvat,“ povedala som Poppy. Oprela som si hlavu o teplý mramorový náhrobný kameň. Započúvala som sa do upokojujúceho štebotu vtákov, ktorý jej stále robil spoločnosť. Po chvíli som vytiahla z tašky zápisník, ktorý som sa dosiaľ neodvážila otvoriť. Dívala som

sa na nápis *Pre Savannah* na obálke, napísaný Poppiným rukopisom.

Tento zápisník mi zanechala, no ja som si ho nikdy neprečítala, ba ani len neotvorila. Nevedela som prečo. Možno preto, lebo som sa bála prečítať si, čo mi Poppy chcela povedať, alebo možno preto, lebo to bolo to posledné, čo mi po nej zostalo, a keby som ho otvorila a prečítala si ho až do konca, znamenalo by to, že naozaj odišla.

Privinula som si zápisník k hrudi. „Posielajú ma preč, Poppy,“ hlesla som. „Vraj aby mi bolo lepšie.“ Vzdychla som si, ťažoba v hrudi mi gniavila rebrá. „Proste neviem, ako ťa mám nechať odísť.“

Pravda bola, že keby sa so mnou mohla Poppy rozprávať, zlomilo by jej srdce to, ako ma jej smrť ochromila a nevyliciteľne zranila. A predsa som sa toho nedokázala zbaviť. Rob mi povedal, že smútku sa nikdy nezbavíme. Iba sa prispôbíme, akoby to bol nový doplnok, ktorý sa musíme naučiť používať. Bolesť nás môže kedykoľvek zasiahnuť a zničiť. No nakoniec si vyvinieme spôsob, ako sa s ňou vyrovnáť a žiť ďalej.

Na ten deň som stále čakala.

Pozorovala som zapadajúce slnko, ako mizne za stromami a nahrádza ho dorastajúci mesiac. Zlatá prikrývka, ktorá nás halila, sa zmenila na striebriстомodrú farbu noci. Zberala som sa na odchod. „Ľúbim ťa, Poppy,“ rozlúčila som sa s ňou a neochotne kráčala cez hájik k nášmu domu, v ktorom v týchto dňoch chýbal tlkot srdca.

Pretože ona bola pochovaná v zemi za mnou. Navždy sedemnástročná. Vo veku, v ktorom som bola teraz ja. Nikdy nedospeje. Už nerozžiari svet svojím svetlom. Nepodelí sa o svoju hudbu.

Svet ostal navždy ochudobnený.

Opustené sny a zamrznuté rybníky

Cael

Osemnásť rokov

Massachusetts

„To nie je možné!“ vyhlásil som a gánil na mamu a otca, ktorí sedeli na gauči. Stál som v obývačke a zúrilo. Až som sa triasol od hnevu.

Takmer som sa cítil previnilo, keď som sa díval na mamu, ako jej tečú slzy po lícach, no oheň, ktorý sa mi šíril žilami, spálil výčitky na prach.

„Cael, prosím...“ zašepkala mama a vystrela ku mne ruky. Posunula sa na kraj pohovky, akoby sa chcela ku mne priblížiť a utešiť ma. Pokrútil som hlavou a cúvol o tri kroky, div som nevyliezol na vyhasnutý kozub. Nestál som o jej útechu. Nestál som o nič. Čo im to vôbec napadlo?

Otec pokojne sedel na starom hnedom gauči ako bezúhonný muž zákona. Stále mal na sebe uniformu massachusettskej polície. Díval sa na mňa, tvár mal červenú, pretože mama mojou vinou opäť plakala.

Zaťal som zuby tak silno, až som mal pocit, že si dolám zuby. Zovieral som ruky do pästí a odolával nutkaniu vraziť ich do steny tehlového kozuba, o ktorý som sa opieral. Takto som sa však cítil každý deň v tejto peknej diere.